Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 13. októbra 2021 *

„Verejná služba – Úradníci – Disciplinárne konanie – Prerušenie konania o invalidite počas disciplinárneho konania – Odvolanie z funkcie – Konanie o invalidite, ktoré po odvolaní z funkcie stratilo význam – Žaloba o neplatnosť – Akt spôsobujúci ujmu – Prípustnosť – Zásada riadnej správy vecí verejných – Povinnosť starostlivosti – Zjavne nesprávne posúdenie“

Vo veci T-22/20,

IB, v zastúpení: N. de Montigny, advokátka,

žalobca,

proti

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: A. Lukošiūtė, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci B. Wägenbaur, advokát,

žalovanému,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 270 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia EUIPO zo 14. marca 2019 v rozsahu, v akom sa ním žalobcovi na jednej strane ukladá sankcia odvolania z funkcie bez zníženia jeho práv na dôchodok, a na druhej strane definitívne ukončuje konanie o jeho invalidite,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia N. Półtorak a M. Stancu (spravodajca),

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. marca 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok [1]

[*omissis*]

* Jazyk konania: francúzština.

[1] Uvádzajú sa iba tie body tohto rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

Konanie a návrhy účastníkov konania

22 Žalobca návrhom predloženým do kancelárie Všeobecného súdu 13. januára 2020 podal túto žalobu.

23 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 16. januára 2020 žalobca požiadal o utajenie jeho totožnosti a dôvernosť niektorých údajov vo vzťahu k verejnosti v súlade s článkom 66 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Jeho žiadosti o utajenie totožnosti bolo vyhovené 30. marca 2020.

24 EUIPO predložil svoje vyjadrenie k žalobe 26. marca 2020.

25 Žalobca predložil repliku 20. júla 2020.

26 Písomná časť konania sa skončila po predložení dupliky 1. septembra 2020.

27 EUIPO a žalobca požiadali 9. a 22. septembra 2020 o nariadenie pojednávania podľa článku 106 rokovacieho poriadku.

28 Všeobecný súd (prvá komora) 29. januára 2021 podľa článku 89 rokovacieho poriadku rozhodol o predložení otázok žalobcovi na účely písomnej odpovede, na ktoré tento odpovedal v stanovenej lehote.

29 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky predložené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní 9. marca 2021.

30 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie „v rozsahu, v akom [ho] odvoláva z funkcie… a definitívne ukončuje akýkoľvek pracovnoprávny vzťah so žalobcom, vrátane jeho dôsledkov, pokiaľ ide o definitívne ukončenie konania o odchode do invalidného dôchodku“,

– uložil EUIPO povinnosť nahradiť trovy konania.

31 Žalobca ďalej v replike žiada, aby Všeobecný súd prípadne uložil EUIPO povinnosť predložiť štatistický výpis rozhodnutí a sankcií, ktoré tento úrad prijal v rámci disciplinárnych konaní vedených proti jeho zamestnancom.

32 EUIPO navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právne posúdenie

O predmete žaloby a jej prípustnosti v rozsahu, v akom je namierená proti definitívnemu ukončeniu konania o invalidite

33 Na účely posúdenia dôvodnosti žaloby treba najskôr spresniť jej predmet, keďže účastníci konania sa v tomto bode nezhodujú.

34 Ako vyplýva z bodu 30 vyššie a zo žaloby, žalobca v podstate navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie nielen v rozsahu, v akom ho odvoláva z funkcie, ale aj v rozsahu, v akom definitívne ukončuje konanie o invalidite.

35 EUIPO tvrdí, že predmetom napadnutého rozhodnutia je výlučne odvolanie žalobcu z funkcie a netýka sa ukončenia konania o invalidite, ktoré po takomto odvolaní z funkcie stratilo svoj význam. Keďže má konanie o invalidite samostatnú povahu vo vzťahu k disciplinárnemu konaniu, nie je predmetom napadnutého rozhodnutia, a teda ani predmetom tejto žaloby o neplatnosť, v dôsledku čoho musí byť každá výhrada proti konaniu o invalidite zamietnutá ako neprípustná. Takýto prípad predstavuje najmä prvý žalobný dôvod založený na nezákonnosti prerušenia konania o invalidite, ako aj prvá časť druhého žalobného dôvodu založená na nedodržaní primeranej lehoty disciplinárneho konania.

36 Presnejšie podľa EUIPO po prvé z ustálenej judikatúry vyplýva, že len samotné mlčanie inštitúcie nemožno považovať za rozhodnutie, pokiaľ neexistujú výslovné ustanovenia určujúce lehotu, po ktorej uplynutí sa uplatní fikcia prijatia rozhodnutia inštitúciou, ktorá bola povinná vo veci zaujať stanovisko, a ktoré definujú obsah tohto rozhodnutia, čo však nie je prípad prejednávanej veci, pretože žiadny právny predpis nestanovuje, že rozhodnutie o odvolaní z funkcie sa implicitne spája aj s rozhodnutím o ukončení predbežne prerušeného konania o invalidite.

37 Po druhé EUIPO na pojednávaní uviedol, že žalobca mal prípadne napadnúť list zo 16. februára 2018, v ktorom MO oznámil svoj úmysel začať administratívne vyšetrovanie s cieľom doplnenia skutočností preukázaných OLAF-om. Keďže toto vyšetrovanie nadväzuje na vyšetrovanie OLAF-u a mohlo vyústiť do disciplinárneho konania, z predmetného listu implicitne vyplynulo, že prerušenie konania o invalidite nebude trvať len počas uvedeného vyšetrovania, ale predĺži sa aj na obdobie následného disciplinárneho konania.

38 Po tretie sa EUIPO domnieva, že aj keby žalobca predložil administratíve spolu so sťažnosťou zo 14. júna 2019 v zmysle článku 90 ods. 1 služobného poriadku žiadosť o pokračovanie v konaní o invalidite, a táto na ňu neodpovedala, bola by uvedená žiadosť neprípustná jednak z dôvodu, že v čase jej podania už žalobca nebol úradníkom, a jednak preto, že táto žiadosť bola podaná po uplynutí primeranej lehoty s ohľadom na dátum ukončenia vyšetrovania OLAF-om v novembri 2017. Okrem toho, aj keby bola uvedená žiadosť prípustná, odmietnutie administratívy obsiahnuté v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti by nebolo možné napadnúť v rámci tohto sporu, pretože žalobca nepodal sťažnosť proti takémuto implicitnému zamietnutiu, ktoré následne nadobudlo právoplatnosť.

39 Žalobca s týmito tvrdeniami nesúhlasí. V prvom rade namieta, že ako vyplýva z interného oznámenia z 26. apríla 2019, konanie o invalidite sa skončilo v rovnakom čase, ako bolo prijaté napadnuté rozhodnutie. Ďalej vzhľadom na to, že definitívne ukončenie konania o invalidite nemá z hmotnoprávneho hľadiska samostatnú povahu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu, ktorým sa o takomto ukončení rozhodlo, aj o postavení žalobcu v konaní o invalidite by sa s konečnou

platnosťou rozhodlo v rámci tohto rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie mu preto spôsobuje ujmu v rozsahu, v akom ho odvoláva z funkcie, definitívne ho vylučuje z konania o invalidite a zbavuje ho akejkoľvek odmeny alebo podpory. Podľa názoru žalobcu teda ide v podstate o akt, ktorého pôsobnosť zahŕňa viaceré rozhodnutia. Napokon žalobca spresňuje na jednej strane, že aj odmietnutie prijať rozhodnutie možno považovať za akt spôsobujúci ujmu, a na druhej strane, že sa takáto situácia podobá situácii, ktorá patrí do sporovej agendy v oblasti povyšovania. Okrem iného, čo sa týka tvrdenia uvedeného na pojednávaní, žalobca odpovedá, že nemohol napadnúť list zo 16. februára 2018, keďže tento list mal len povahu dočasného opatrenia.

40 Za týchto okolností musí Všeobecný súd preskúmať, či tak, ako tvrdí žalobca, sa EUIPO v napadnutom rozhodnutí vyjadril aj ku konaniu o invalidite.

41 V tomto ohľade treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa za akt spôsobujúci ujmu považuje akt, ktorý vyvoláva záväzné právne účinky spôsobilé priamo a bezprostredne ovplyvniť záujmy žalobcu tým, že významne mení jeho právne postavenie, pričom takýto akt musí byť vydaný príslušným orgánom a musí obsahovať konečné stanovisko administratívy (pozri uznesenie z 20. decembra 2019, ZU/ESVČ, T-154/19, neuverejnený, EU:T:2019:901, bod 27 a citovanú judikatúru). Tieto účinky treba posúdiť s ohľadom na objektívne kritériá, akým je obsah tohto aktu, prípadne zohľadniť okolnosti, za akých bol tento akt prijatý, ako aj právomoci inštitúcie, ktorá je jeho autorom (pozri uznesenie z 13. mája 2020, Lucaccioni/Komisia, T-308/19, neuverejnené, EU:T:2020:207, bod 45 a citovanú judikatúru).

42 Okrem toho posúdenie opatrenia ako aktu spôsobujúceho ujmu nezávisí od jeho formy alebo jeho názvu, ale určuje sa na základe jeho obsahu a najmä s ohľadom na otázku, či vyvoláva záväzné právne účinky, ktoré môžu priamo a bezprostredne ovplyvniť záujmy žalobcu tým, že podstatným spôsobom zmenia jeho právne postavenie (pozri uznesenie zo 17. decembra 2019, AG/Europol, T-756/18, neuverejnené, EU:T:2019:867, bod 43 a citovanú judikatúru).

43 V prvom rade EUIPO uviedol, jednak počas konania pred podaním žaloby a jednak v sporovom konaní, že konanie o invalidite stratilo svoj význam z dôvodu prijatia rozhodnutia o odvolaní z funkcie, o čom svedčí okrem iného aj interný záznam z 26. apríla 2019. MO predovšetkým v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti v zásade konštatoval, že keďže už žalobca nebol v službách Európskej únie, nemal právo podať návrh na začatie konania o invalidite. Vzhľadom na to, že prestal vykonávať svoju funkciu, už totiž nebolo potrebné začať takéto konanie s cieľom preskúmať, či bol alebo nebol spôsobilý vykonávať tieto funkcie.

44 Záver, v zmysle ktorého rozhodnutie o odvolaní z funkcie vedie k tomu, že konanie o invalidite stratí svoj význam, však vyjadruje konečné rozhodnutie o výsledku tohto konania.

45 V druhom rade treba zdôrazniť, ako správne tvrdí žalobca, že list zo 16. februára 2018 bol len predbežným opatrením, v ktorom sa neuvádzalo konečné stanovisko administratívy ku konaniu o invalidite. Podľa ustálenej judikatúry totiž v prípade, ak ide o akty alebo rozhodnutia, ktorých vypracovanie prebieha vo viacerých štádiách a najmä po skončení interného postupu, sa za napadnuteľné akty v zásade považujú len také opatrenia, ktoré obsahujú konečné stanovisko inštitúcie po skončení takéhoto konania s výnimkou predbežných opatrení, ktorých cieľom je pripraviť konečné rozhodnutie (pozri uznesenie z 13. mája 2020, Lucaccioni/Komisia, T-308/19, neuverejnené, EU:T:2020:207, bod 47 a citovanú judikatúru).

46 Treba však konštatovať, že v uvedenom liste bolo jasne spresnené, že OLAF nemal právomoc vyjadriť sa ku skutočnostiam lekárskeho pôvodu, a preto sa časť vyšetrovania týkajúca sa tejto otázky môže uzavrieť až po uskutočnení vhodného lekárskeho vyšetrenia. Navyše aj z bodu 54 zápisnice z výsluchu pred disciplinárnou komisiou vyplýva, že samotný MO potvrdil, že každé lekárske rozhodnutie týkajúce sa žalobcu museli prijať lekári na základe vhodného lekárskeho vyšetrenia a postupu, z čoho vyplýva, že EUIPO nevylúčil možnosť podrobiť žalobcu ďalšiemu lekárskemu vyšetreniu s cieľom overiť, či sa potvrdí choroba, ktorou údajne trpel. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa preto musí vychádzať z predpokladu, že list zo 16. februára 2018 mal v konaní o invalidite len povahu predbežného opatrenia.

47 Okrem toho treba odmietnuť tvrdenie EUIPO, podľa ktorého sťažnosť žalobcu zo 14. júna 2019 zahŕňala žiadosť v zmysle článku 90 ods. 1 služobného poriadku, ktorej predmetom bol návrh na pokračovanie v konaní o invalidite, t. j. žiadosť, ktorú mal EUIPO implicitne zamietnuť a ktorú žalobca riadne nenapadol. Ako totiž žalobca potvrdil v replike a na pojednávaní, jeho argumentácia, ktorú v tejto súvislosti uviedol, mala za cieľ spochybniť len ukončenie konania o invalidite, o ktorom sa už rozhodlo v napadnutom rozhodnutí.

48 Z vyššie uvedených skutočností a najmä opísaného kontextu, v rámci ktorého bolo prijaté rozhodnutie o odvolaní z funkcie, vyplýva, že toto rozhodnutie zahŕňa konečné stanovisko administratívy vo vzťahu k disciplinárnemu konaniu a implicitne, avšak bez akýchkoľvek pochybností, aj vo vzťahu ku konaniu o invalidite. Keďže proti napadnutému rozhodnutiu bola z hľadiska týchto dvoch aspektov podaná predchádzajúca sťažnosť, musí byť žaloba vyhlásená za prípustnú aj v rozsahu, v akom sa týka definitívneho skončenia konania o invalidite.

O dôvodnosti žaloby

49 Na podporu svojej žaloby žalobca uvádza tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je v podstate založený na nezákonnosti skončenia konania o invalidite, druhý sa týka vád disciplinárneho konania a tretí porušenia článku 10 prílohy IX služobného poriadku.

O prvom žalobnom dôvode založenom v zásade na nezákonnosti skončenia konania o invalidite

[*omissis*]

63 Všeobecný súd zdôrazňuje, že prvý žalobný dôvod sa v podstate delí na dve časti, z ktorých prvá je založená na porušení zásady riadnej správy vecí verejných a povinnosti starostlivosti a druhá na zneužití právomoci.

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založeného na porušení zásady riadnej správy vecí verejných a povinnosti starostlivosti

64 V rámci prvej časti žalobca namieta, že od okamihu prerušenia konania o invalidite sa v tomto konaní nikdy nepokračovalo ani sa opätovne nezačalo, a že jeho definitívne ukončenie v čase jeho odvolania z funkcie sa líšilo od jednoduchého prerušenia konania, ku ktorému sa administratíva zaviazala. V tomto ohľade žalobca tvrdenie EUIPO, v zmysle ktorého majú disciplinárne konania a konania o invalidite samostatnú povahu a navzájom sa neovplyvňujú, nepovažuje za relevantné a podľa jeho názoru ním nemožno odôvodniť jasné a jednoduché prerušenie konania o invalidite.

Z dôvodu definitívneho ukončenia konania o invalidite sa však žalobca v súčasnosti ocitá bez príjmu na úrovni životného minima a bez dôchodku. Administratíva, ktorá mu neumožnila zúčastniť sa na konaní o invalidite, teda zjavne nekonala v súlade so svojou povinnosťou starostlivosti, pomoci a riadnej správy vecí verejných.

65 V prvom rade bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o námietke neprípustnosti vznesenej EUIPO, treba zamietnuť výhradu žalobcu týkajúcu sa nesprávneho služobného postupu v rozsahu, v akom toto tvrdenie nie je dostatočne podložené, keďže žalobca sa v bode 67 žaloby obmedzil len na tvrdenie o existencii takéhoto pochybenia bez toho, aby uviedol akékoľvek tvrdenie na jeho podporu.

66 Čo sa týka povinnosti starostlivosti, v tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry uvedená povinnosť odráža rovnováhu medzi vzájomnými právami a povinnosťami vo vzťahoch medzi verejným orgánom a zamestnancami verejnej služby. Táto rovnováha znamená najmä to, že orgán pri rozhodovaní o postavení úradníka prihliada na všetky skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť jeho rozhodnutie, a zohľadňuje pritom nielen záujmy služby, ale predovšetkým aj záujmy dotknutého úradníka. Táto posledná uvedená povinnosť administratívy vyplýva aj zo zásady riadnej správy vecí verejných zakotvenej v článku 41 Charty základných práv Európskej únie (pozri rozsudok zo 16. októbra 2019 Palo/Komisia, T-432/18, EU:C:2019:749, bod 60 a citovanú judikatúru).

67 Okrem toho treba zdôrazniť, že povinnosti, ktoré správnemu orgánu vyplývajú z povinnosti starostlivosti sú omnoho prísnejšie v situácii, keď sa u úradníka preukázalo porušenie alebo hrozba porušenia jeho fyzického alebo psychického zdravia. V takom prípade musí administratíva preskúmať žiadosti takéhoto úradníka obzvlášť ústretovým spôsobom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 2021, GW/Dvor audítorov, T-709/19, neuverejnený, EU:T:2021:389, bod 92 a citovanú judikatúru).

68 Aj keď je napriek tomu možné, že povinnosť starostlivosti určitých okolností povedie MO k zníženiu, či dokonca k odpusteniu predpokladanej sankcie, zohľadnenie záujmov úradníka, vrátane jeho zdravotného stavu, nemôže naopak viesť až k tomu, že sa tomuto orgánu znemožní uložiť sankciu, a to aj najprísnejšiu sankciu odvolania z funkcie, v prípade mimoriadne závažných skutkových okolností, ktoré nemožno pripísať výlučne a ani prevažne zdravotnému stavu dotknutého úradníka (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 1998, Y/Parlament, T-144/96, EU:F:1998:173, bod 50).

69 Napokon treba poznamenať, že žiadne ustanovenie služobného poriadku nestanovuje, že prijatím rozhodnutia o definitívnom skončení služobného pomeru, akým je odvolanie z funkcie, stráca konanie o invalidite začaté v čase, keď bol úradník ešte v službe, svoj význam. V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že vypovedanie pracovnej zmluvy dočasného zamestnanca nemôže byť na ujmu ukončeniu práce posudkovej komisie a prípadnému uznaniu invalidity, ku ktorej došlo pred vypovedaním pracovnej zmluvy, ani ovplyvniť práva dotknutého zamestnanca po skončení konania, ktoré sa na neho vzťahuje (rozsudok z 19. júna 1992, V./Parlament, C-18/91 P, EU:C:1992:269, bod 40).

70 V prejednávanej veci je nesporné, že konanie o invalidite bolo prerušené po dobu vyšetrovania OLAF-om a ďalej sa v ňom nepokračovalo a že podľa EUIPO stratilo konanie o invalidite svoj význam vzhľadom na rozhodnutie o odvolaní z funkcie, pretože po odvolaní žalobcu z funkcie už nebolo možné v tomto konaní pokračovať.

71 V prvom rade však treba uviesť, že ako vyplýva z judikatúry citovanej v bode 69 vyššie, žiadne ustanovenie služobného poriadku nestanovuje, že v prípade, ak inštitúcia rozhodla o prerušení konania o invalidite začatého v čase, keď bol žalobca ešte vo funkcii, nemožno v tomto konaní pokračovať po zániku funkcie dotknutej osoby na základe rozhodnutia o jej odvolaní.

72 Ďalej treba konštatovať, že Všeobecný súd v bode 53 rozsudku [*dôverné*] spresnil, že hoci EUIPO nemal povinnosť automaticky prevziať závery formulované posudkovou komisiou, voľná úvaha, ktorou disponuje pri posudzovaní vyjadrenia posudkovej komisie, mu neumožňuje, aby bez časového obmedzenia a bez odôvodnenia odmietal vydať rozhodnutie založené na posudku uvedenej komisie.

73 Administratíva teda nemôže namietať, že v konaní o invalidite, ktoré sa začalo v dobe, keď bol žalobca vo funkcii, nebolo možné pokračovať z dôvodu, že žalobca je už odvolaný z funkcie. Naopak EUIPO si tým, že definitívne ukončil konanie o invalidite a pritom nezohľadnil záujem žalobcu na pokračovaní v uvedenom konaní, nesplnil svoju povinnosť starostlivosti a porušil zásadu riadnej správy vecí verejných. Ako už bolo totiž uvedené v bode 66 vyššie, verejný orgán pri rozhodovaní o postavení úradníka prihliada na všetky skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť jeho rozhodnutie, a zohľadňuje pritom nielen záujmy služby, ale predovšetkým záujmy dotknutého úradníka. V priebehu konania o invalidite preto administratíva mala zohľadniť existenciu disciplinárneho konania, ktorého výsledok mohol prípadne viesť k odvolaniu žalobcu z funkcie, a s prihliadnutím na jeho záujem buď ukončiť konanie o invalidite pred prijatím rozhodnutia o odvolaní z funkcie, alebo umožniť jeho ďalšie pokračovanie.

74 Na záver treba poznamenať, že aj samotný normotvorca Únie chcel v rámci článku 9 prílohy IX služobného poriadku úradníkom, resp. bývalým úradníkom, ktorí už vzhľadom na svoj vek alebo svoj zdravotný stav ďalej nemôžu pracovať, poskytnúť istotu, že aj v prípade najzávažnejšieho disciplinárneho postihu, t. j. odvolania z funkcie, sa im poskytne aspoň životné minimum.

75 Tento záver, v zmysle ktorého si EUIPO nesplnil svoju povinnosť starostlivosti a porušil zásadu riadnej správy vecí verejných, nevyvracia ani jeho tvrdenie, v zmysle ktorého bol žalobca povinný administratíve predložiť v primeranej lehote žiadosť o pokračovanie v konaní o invalidite. Na jednej strane, ako vyplýva aj z bodu 53 rozsudku [*dôverné*], takáto iniciatíva mala vychádzať od inštitúcie, a nie od žalobcu.

76 Na druhej strane zo všeobecnej štruktúry článku 59 ods. 4 služobného poriadku vyplýva, že v situácii, keď konanie o invalidite začne MO predložením prípadu úradníka, ktorého nemocenská dovolenka v období troch rokov presiahla 12 mesiacov, posudkovej komisii, je o to dôležitejšie, aby práve tento orgán pokračoval v prerušenom konaní a ukončil ho.

77 Na základe vyššie uvedených úvah treba vyhovieť prvej časti tohto žalobného dôvodu a následne bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o druhej časti založenej na zneužití právomoci, zrušiť napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom definitívne ukončuje konanie o invalidite.

[*omissis*]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) zo 14. marca 2019 sa zrušuje v rozsahu, v akom definitívne ukončuje konanie o invalidite IB.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.**

Kanninen Półtorak Stancu

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. októbra 2021.

Podpisy